

เรื่องเล่าร่าพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

แล้วฉันจะเลือกอะไรได้บ้าง

นางสาวอารีย์ วงศ์อนุ

หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน ฝ่ายการพยาบาลอาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

ในชีวิตของเรา เราเคยบอกตัวเองได้ว่า เราสามารถกำหนดชีวิตของตัวเองได้ อยากเรียน / ความสนใจ/ความถนัด เป็นต้น แต่เราปฏิเสธพื้นฐานของแต่ละคนไม่ได้ ที่เกิดมาบนพื้นฐานที่ไม่เหมือนกัน ความพร้อม ฐานะการศึกษา พื้นฐานครอบครัว สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นตัวกำหนดชีวิตของเราทั้งสิ้น

สายลมฤดูกาลก็ผ่านแล้วผ่านไป ฉันทันยังคงทำงานเป็นพยาบาลเยี่ยมบ้าน ที่เป็นคำคุ้นเคยที่เจ้าหน้าที่ด้วยกันเองเรียกขาน คำว่าเยี่ยมบ้าน ความหมายตรงตัวถ้าหากมองผิวเผิน แต่ฉันทำงานมา 6 ปีแล้ว ในงานแห่งนี้นั้นช่างมีหลากหลายความหมาย ไม่ได้ตรงตัวเหมือนที่ใครเขาคิดกัน ฉันทเขียนบทความเรื่องเล่าร่าพลั่งมาหลายปีแล้ว ไม่มีเรื่องไหนที่รู้สึกปวดใจ สะเทือนใจเท่าเรื่องนี้

นวนิพันธ์ 14 เป็นบ้านที่ฉันทได้รับเคส บ้านหลังนี้มีผู้ป่วยชายไทยวัย 43 ปี เขายังคงเป็นที่พึ่งให้กับครอบครัว อนาคตต้องหยุดลง ด้วยเหตุการณ์ไม่คาดคิด ดูป...เสียงเหมือนอะไรกระทบกับพื้น คุณกานดาซึ่งเป็นพี่สาวได้วิ่งเข้าไปดูตามเสียงนั้น ภาพที่เห็นคือน้องชายของเธอนอนพุบอยู่กับพื้น เขาถูกนำส่งตัวไปที่โรงพยาบาลเป็นการเร่งด่วน แพทย์วินิจฉัยเป็นโรคเส้นเลือดในสมองแตก ต้องได้รับการผ่าตัด เป็นการเร่งด่วน การตัดสินใจต้องเป็นการตัดสินใจของทุกคน แน่نونคุณกานดาเป็นพี่สาวคนโต ยังไม่ได้แต่งงาน ในครอบครัวมีกันอยู่ 3 คน คนไข้เป็นคนสุดท้าย น้องชายคนกลางแต่งงานมีครอบครัวแล้ว อำนาจการตัดสินใจจึงเป็นของคุณกานดาโดยปริยาย การตัดสินใจก็มีสองทางเลือกเสมอ คุณกานดาเล่าให้ฟังด้วยสีหน้าเครียด หลังจากได้ฟังคำชี้แจงจากแพทย์เจ้าของไข้ “ถึงมันจะ 50/50 แต่จะให้ทำไม่ได้ มันก็ยิ่งดีกว่าไม่ทำอะไรเลยไม่ใช่หรือ จะปล่อยให้น้องตายได้ยังไง” นี่คือการพูดของคนเป็นพี่สาวที่ให้ไว้กับคนในครอบครัว ก่อนที่เธอจะลงมือผ่าตัด... หลังการผ่าตัดในวันนั้น เหมือนฟ้าเปลี่ยนสี ท่ามกลางความขัดแย้งของความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ประกอบกับผลการผ่าตัดของผู้ป่วยและอาการผู้ป่วยนั้น แม้สามารถยื้อชีวิตผู้ป่วยได้ก็จริง แต่...เขากลับกลายเป็นผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้อีกต่อไป น้ำตาที่ไหลลงเปลือกตาของคนไข้ เมื่อฉันทได้ไปเยี่ยม มันได้บ่งบอกว่าเขาได้รับรู้เรื่องราวทุกอย่าง ที่พี่สาวทำให้ คุณกานดากลายเป็นทุกอย่างให้น้องชาย และได้รับแรงกดดันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่ต้องกลายเป็นคนที่ตัดสินใจผิดพลาดจากคนในครอบครัว “แล้วฉันจะเลือกอะไรได้บ้าง”

ตลอดระยะเวลาที่ได้เป็นพยาบาลเจ้าของไข้ของคุณกานดา ฉันทรับรู้ได้ทุกอย่าง ทั้งความอัดอั้นในใจ ความเสียใจในความรู้สึกผิด เธอก็มหันกลับมาตามดูแลคนไข้อย่างไม่รังเกียจ แบกรับค่าใช้จ่ายที่นับวันยิ่งมีมากขึ้น ลาออกจากงานอันเป็นที่รัก (รับราชการครู) ละทิ้งซึ่งความสุขของตัวเองที่จะได้ไปท่องเที่ยวหาความสุขตัวเองในวัยบั้นปลายชีวิต ฉันทได้แต่ส่งกำลังใจ ปลอบใจ และหาแหล่งประโยชน์ที่จะพอช่วยเหลือผู้ป่วยได้บ้าง

หากตั้งคำถามขวนคิดว่า ระหว่างคนไข้กับผู้ดูแลใครจะมาก่อนกัน แน่نونทุกคนคงอยากให้คนไข้เสียชีวิตไปก่อนด้วยเหตุผลหลายๆประการ แต่ในความเป็นจริงไม่ใช่ ฉันทได้รับข่าวร้าย คุณกานดาจากไปด้วยอาการสงบที่บ้านด้วยอาการเส้นเลือดในสมองแตก ซึ่งเป็นโรคเดียวกันกับน้องชายเธอ เป็นสิ่งที่ฉันทตกใจมาก แล้วน้องชายของเธอจะอยู่อย่างไร...คือคำถามแรกที่ผุดขึ้นในหัว แต่หากคิดไปแล้ว ในความโชคร้ายมันก็ยังต้องมีความโชคดีเกิดขึ้น.....ฉันทคิดอย่างนั้น จากกรณีคุณกานดา ทำให้ฉันทคิดขึ้นมาว่า อาจจะมีเหตุการณ์หลายอย่างในชีวิตของเราที่เราไม่สามารถเลือกอะไรได้มากมาย แต่การเลือกและตัดสินใจให้ดีที่สุด เคารพในการตัดสินใจของตัวเอง แม้ผลที่ออกมาจะไม่ได้ดังใจ หรือรู้สึกไม่สมหวัง มันก็คือสิ่งที่มีคุณค่า ที่จะทำเราภาคภูมิใจในตัวเอง ฉันทเชื่อว่า คุณกานดา ตลอดระยะเวลาที่เธอทุ่มเทดูแลผู้ป่วยไม่ได้มีแต่มุมทุกข์ภัยเท่านั้น เธอยังมีมุมสุขใจอยู่ด้วย แววดา รอยยิ้มที่ถ่ายทอดออกมาให้เห็นผ่านคำพูดที่นั่น “อ้วนท้วน กินเก่งจังนะ” เธอก็คลี้อยออกมา ฉันทยังจำได้ดี

“แล้วฉันจะเลือกอะไรได้บ้าง” จากสถานการณ์ปัจจุบัน วิชาชีพพยาบาลอย่างเราตอนนี้ เพื่อนร่วมวิชาชีพเองก็คงกำลังเหนื่อยล้าและสับสน จากสถานการณ์โควิด-19 ที่แสนยาวนาน บางคนไม่ได้กลับบ้านอันเป็นที่รัก มายาวนาน หลายคนกำลังตั้งคำถามว่าฉันเลือกอะไรได้บ้าง ฉันทอยากจะมีชีวิตเหมือนคนอื่นๆ ได้กลับบ้านตรงเวลา มีวันหยุดก็ได้กลับบ้าน...ในสถานการณ์ที่เราไม่สามารถเลือกอะไรได้มากมาย การเลือกให้กำลังใจตัวเองน่าจะสำคัญมากที่สุด มองเห็นจุดที่สุข ให้มากกว่าจุดที่ทุกข์ มองความสุขจากสองข้างทางที่เรากำลังก้าวผ่าน ในแต่ละวันอย่างมีความสุข ชีวิตการเป็นพยาบาลเยี่ยมบ้านของฉันทจึงมีมิติที่หลากหลายไม่ว่าจะสุขและทุกข์ ฉันทก็จะได้กำลังใจและแรงคิตติติจากงานที่ฉันทรักเสมอ ขอขอบคุณ....